

Fetița se trezi apoi într-un atelier pe fereastra căruia se zărea un peisaj foarte familiar: era Kievul ei natal. Pe pereți atârnavu multe tablouri minunate. Unul dintre ele era semnat: „Malevici”. *Pătratul alb pe fond alb.*

– Ce interesant, spuse Lisa cu voce tare, acest pătrat seamănă foarte mult cu peisajul de dincolo de fereastră: iaz înzăpezit pe un câmp înzăpezit...

– Întocmai, se auzi de undeva vocea stăpânului casei. Întotdeauna există ceva mai alb decât albul. Lisa își aminti brusc momentul în care Andrei văzuse acest tablou într-un album și râsese.

– Hm, și eu pot să desenez așa!

– Poate chiar poți, a spus atunci profesorul, însă Malevici a făcut asta primul. Prin acest pătrat alb, el a vrut să arate puritatea absolută a lumii. Este ca o broderie albă de pe cămășile albe cusute de străbunicile tale...

– O, nu! țipă Lisa.

Răsturnase din neatenție o călimară cu tuș pe masă. Tușul negru stropise o foaie albă, iar fetița apucă o pensulă și începu să împrăștie pata pe hârtie. Rezultă ceva asemănător cu un pătrat.

– *Pătratul negru* al cosmosului... iar albul este pe dos... Este o idee nemaipomenită, spuse bărbatul privind peste umărul Lisei. Da, da, este o idee chiar interesantă. În semn de recunoștință, îți voi picta portretul, ți-ar plăcea?

– Mai întrebați?! se îmbujoră fetița.

– Atunci, te voi picta cu alb pe alb. Va fi un portret unic în lume.

Chipul fetiței radia de bucurie. Și așa a rămas întipărită imaginea Lisei în tablou.

Apoi, micuța se trezi în fața ușii unei case vechi. În prag o întâmpină un... găscan.

– Ga-ga, își dresе el glasul cu emfază. Domnul **Bruegel** te primește, însă mai întâi trebuie să îmi explici înțelesul a două proverbe. Primul: ce înseamnă „are tarte să-și pună și pe acoperiș”?

Auzind despre Bruegel, care era pictorul preferat al tatălui ei, Lisa se luminează la față.

– Acest proverb înseamnă că prea mult belșug îndeamnă la risipă absurdă, spuse ea.

– Da, și tu chiar nu risipești cuvintele, se îmbufnă dezamăgit găscanul și scoase un ou galben. Este al tău, pentru că ai răspuns bine. Și acum explică ce înseamnă „să-i faci lumină soarelui cu o lumânare”?

– Asta înseamnă ceva lipsit de sens. Ca, de exemplu, un găscan care, nu știu din ce motiv, face ouă, pe deasupra și colorate, și ia oamenii la întrebări.

– Te rog, nu mă critica, gâgâi pasărea și mai scoase un ou, de această dată verde. Și acesta este tot al tău. Nu te mira, stăpânul meu chiar acum pictează tabloul **Proverbele olandeze**, așa că trebuie cu toții să știm multe proverbe. Iar oul acesta verde înseamnă „poți intra”.

Lisa se trezi într-un atelier confortabil și încremeni de uimire. Oare ceea ce vedea era o fereastră sau un tablou? **Vânătorii în zăpadă...** Fetița deschise fereastra și văzu tabloul *pe viu* – ogarii lătrau, iar zăpada scârțâia sub ghetele vânătorilor. Unul dintre ei se întoarse spre ea și îi făcu bucurios cu mâna.

– Îi place să fie printre oamenii obișnuiți, îi pictează, se veselește cu ei, îi șopti găscanul și apoi adăugă: De aceea îl mai numim și Bruegel al Țăranilor.

– Nu aș fi crezut că este atât de vesel... are o mulțime de tablouri triste.

– Amintește-ți, îi atrase găscanul atenția, oamenii care par foarte veseli în exterior, uneori au o inimă extrem de tristă.

Lisa încercă să îl ajungă din urmă pe pictor, însă aripile fură de altă părere.

Fata oftă ușurată când se trezi într-o imensă sală de muzeu. Pe un perete era scrisă o inscripție neclară: „Secesiunea vieneză”. Era o expoziție de picturi. „Oare ce se află dincolo de fereastră este tot parte din expoziție?” se întrebă Lisa.

Într-adevăr, acolo, de partea cealaltă a ferestrei, străluceau ca aurul palate fastuoase care parcă erau pictate. Pe lângă ele treceau, încet, calești conduse de vizitii mustăcioși, la fel ca în filme. Iar aici, în sală, toate tablourile înfățișau femei și flori.

În lateral, în spatele șevaletului, Lisa văzu un tânăr cu barbă, îmbrăcat într-o tunică lungă, din in. Picta cu mâna dreaptă, iar pe mâna lui stângă torcea somnoroasă o pisicuță aurie.

De uimire, Lisa aproape sări din fotoliu.

– Nu vă faceți griji, domnișoară, spuse cu glas liniștitor pictorul.

Încă puțin și portretul dumneavoastră va fi gata. Lisa se așeză din nou pe fotoliul moale și privirea ei se opri asupra unuia dintre tablourile de pe perete.

– Cunosc acest tablou! exclamă ea brusc. O copie a acestuia atârnă în dormitorul mamei mele... Sunteți

Klimt... nu-i așa?

– Da, dădu încet din cap pictorul și duse degetul la buze.

Aerul lui misterios și auriul din tablourile sale o făcură pe Lisa să se simtă în paradis – un paradis colorat. Fetița nici nu-și dădu seama când adormi în timp ce asculta torcând pisicuța aurie...

Cel mai mult pe lume, *Lisei* îi plăcea să viseze și să picteze. Însă astăzi ea nu avea chef de nimic... Ieri, la ora de desen, profesorul le dăduse ca temă să deseneze portretul colegului de bancă. Colegul de bancă al Lisei era Andrei, un băiețel vesel și simpatic, cu care se împrietenise încă din clasa întâi.

– Pfi! a sărit el ca ars. Eu, să desenez o roșcovană?! Dar nu am culoarea roșcat. Mai bine o desenez pe Marta – ea are părul negru, normal.

Auzindu-l, Lisa a izbucnit în plâns și a ieșit în fugă din clasă.

Chiar și astăzi, doar amintindu-și experiența, nu își putu stăpâni lacrimile.

„Oare nimeni, niciodată, nu a desenat fetele cu părul roșcat?”

Își spunea Lisa, în timp ce răsfoia o carte mare despre pictori, aflată pe biroul tatălui ei.

„Dacă aș fi trăit în urmă cu cinci sute de ani, iar colegul meu ar fi fost Leonardo da Vinci, el mi-ar fi pictat cu siguranță portretul... și l-ar fi numit Mona Lisa cu părul auriu.”

Lisa zâmbi la gândul acesta, își sprijini capul pe cartea deschisă și începu să se cufunde în activitatea ei preferată, să mijască ochii și să viseze frumos.

În curând, Lisa ajunse într-un atelier antic, spațios. Chiar în fața ei stăteau, visători, doi îngeruși – unul mai mare și unul mai mic.

– Bună, spuse îngerușul mai mic și își mișcă bucuros aripile.

„Exact așa mă întâmpină dând din coadă și cățelușul meu când vin de la școală”, râse Lisa și îi făcu cu mâna.

– Bună!

– Și pe tine te va picta? întrebă îngerușul mai mic.

– M... pe mine? Nu știu. Dar cine? întrebă nedumerită fetița.

– Cum, cine?! Rafael, bineînțeles, o lămuri, visător, îngerul mai mare.

„O, Doamne!” exclamă Lisa, lovindu-și fruntea cu palma. „Sunt la Roma! În atelierul pictorului meu preferat, **Rafael**! Acum 500 de ani! Iar pe acești îngeruși i-am văzut cândva într-un tablou! Stai... cum se numește? Mi se pare că *Madonna Sixtină*... Apropo, iat-o, dar fără îngeri. Probabil Rafael abia a început să o picteze...”

Lisa se duse la oglindă pentru a-și aranja părul. Pentru orice eventualitate...

– Dar, unde este... domnul Rafael? întrebă ea pe un ton politicos.

– Pictează un palat. Imediat termină! o lămuri îngerul cel mic cu seriozitate.

– **Toți îl iubesc** și fiecare nobil visează la onoarea ca Rafael să picteze doar pentru el, explică îngerul mai mare. Jumătate din Roma aleargă după el!

– Iar el spune că cel mai mult îi place să ne picteze pe noi, râse cel mic.

– Este adevărat, se auzi o voce amuzată, iar Lisa îl văzu în oglindă pe Rafael, care intra în atelier.

Era surprinzător de tânăr și de frumos. Și semăna într-o măsură cu Andrei.

